

Сотир Гелев
Пенко Гелев

ИЛИЙЧО, АВГУСТ И ГЕРГИН

enthusiast
| Children's
| Books

Сотир Гелев
Пенко Гелев

**ИЛИЙЧО,
АВГУСТ
И ГЕРГИН**

Сотир Гелев и Пенко Гелев
Илийчо, Август и Гергин

© Сотир Гелев, автор, 2016

© Пенко Гелев, художник, 2016

© „Ентусиаст“ – запазена марка на

„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2016

ISBN 978-619-164-213-7

*Книгата се издава с подкрепата на програма
Национален център за книгата
към Национален дворец на културата.*

Сотир Гелев

Пенко Гелев

ИЛИЙЧО, АВГУСТ И ГЕРГИН

enthusiast
| Children's
| Books

София, 2016

Новата къща

– Какво означава да получиш наследство? – попита Илийчо.

– Това означава, че от сега нататък къщата е наша – отсече баща му.

– Защо вече е наша, щом досега не е била? – упорстваше Илийчо. – Ти винаги си казвал, че нямаме пари за нова къща.

– В тази къща съм роден – отвърна баща му.

– А защо и аз не съм роден в нея? – заинтересува се Илийчо.

– Когато бях на твоята възраст, се преместихме в друг град, а в тази къща остана да живее моята леля,

сестрата на баща ми. Тя нямаше деца и завеща къщата на мене.

– Какво означава „завеща“?

– За да получиш наследство, трябва някой да ти го завещае – обясни сестра му Емилия.

Тя скоро навърши шестнадесет години и според Илийчо не беше с всичкия си. Ходеше облечена в черно и се гримираше по цял час. Само от време на време имаше проблясъци на здрав разум.

– А къде живее сега твоята леля? – попита Илийчо, комуто се струваше странно възрастен човек като баща му да има леля. Според него беше редно само малките деца да имат лели. Той самият имаше три.

– За съжаление тя вече не е между нас – баща му потвърди нещо, което Илийчо сам забелязваше.

– Тя умря – със задоволство отбеляза сестра му.

– Наистина ли? – Илийчо погледна баща си.

– Да, тя почина – потвърди баща му.

– Това е тъжно, нали? – Когато миналата година умря Никифор, хамстерът му, Илийчо плака цял следобед.

– Разбира се, че е тъжно.

– А може би се е превърнала в дух? – развълнува се Илийчо.

– Не ми се вярва една толкова добра и приятна жена да се превърне в дух! – строго отвърна баща му.

– Но други лели, които са строги и зли, се превръщат в духове, нали? – опита се да уточни Илийчо.

– Илийчо, лелите не се превръщат в духове! – рече баща му. – Никога.

– А във вампири? – Илийчо погледна сестра си. Тя непрекъснато четеше книги за вампири.

– И във вампири не се превръщат. Да прекратим този разговор! – Баща му сякаш се поизнерви. – Къщата е вече наша, ще я ремонтираме и ще се махнем от този тесен апартамент. Ти и сестра ти ще имате собствени стаи, аз ще имам кабинет, а майка ти – двор и зимна градина, в която да отглежда цветята си.

Мисълта за собствена стая вълнуваше Илийчо. Малко съжеляваше за старото си училище и приятелите си, но очакваше с нетърпение преместването. Непрекъснато натякваше на майка си, че ремонтът много се бави.

– Ремонтът е почти завършен. На първи август отиваме да живеем в новата къща – обяви един ден майка му.

– На първи август тази година или догодина? – заяде се Илийчо.

– Не бъди толкова нетърпелив! Дотогава остава една седмица.

Илийчо не подозираше, че една седмица е толкова много време. Всички бяха много заети с опаковането и изнасянето на покъщнината, а вечер бяха уморени и не му обръщаха почти никакво внимание.

– Това е най-дългата седмица в живота ми... – оплакваше се той.

С всеки ден апартаментът се опразваше все повече, докато накрая не останаха само празни гардероби и леглата, в които спяха.

– Утре е първи август и това е последната ни нощ в този апартамент! – съобщи тържествено една вечер майка му.

На следващата сутрин Илийчо, сестра му Емилия, майка му и баща му стояха пред къщата и я гледаха мълчаливо. Тя изглеждаше по-голяма, по-стара и по-мрачна, отколкото си бе представял Илийчо, с олющен жълтеникава фасада, обрасла в зеленина, и с високи прозорци със зеленикави капаци. Ограда от ковано желязо опасваше къщата, а през нея се провираха неподрязаните клони на храстите от занемарената градина.

– Това е новият ни дом – каза баща му. – За съжаление, не ни стигнаха парите да я ремонтираме и отвън.

– В тази къща не може да няма духове – мрачно рече Илийчо.

Родителите му не го чува, защото вече крачеха по късата входна алея. Сестра му го перна по темето и се запъти подир тях.

– Тъпачка! – промърмори Илийчо.

Отвътре къщата изглеждаше по-различно. Всички стени бяха прясно боядисани, дъсчените подове бяха излъскани до блясък, старите мебели изглеждаха особено красиви с новите си тапицерии, а невероятно високите тавани с гипсови орнаменти подхождаха по-скоро на малък дворец.

Докато оглеждаха къщата, баща му отвори една врата на втория етаж и побутна Илийчо вътре.

– Това е твоята стая.

И затвори вратата след него.

До прозореца беше поставено бюро от тъмно дърво, отстрани шкаф за книги проблясваше със стъклените си витрини. Под висок лампион се мъдреше удобно наглед кресло, а до него стоеше малка масичка с изви-ти крака. Отсреща имаше вграден в стената гардероб. Леглото беше ниско, с масивни дървени табли и топки в ъглите. На предната табла се опираше голям сандък с леко извит капак и метални дръжки отстрани. Над леглото висеше картина, която изобразяваше летящ в небето самолет двуплощник, а на стената над креслото висеше друга картина, доста по-голяма и на нея беше нарисуван параход с двигателни колела отстрани и ви-сок черен комин, който бълваше гъст пушек.

Илийчо постоя нерешително в средата на стаята, след това отиде и седна на стола пред бюрото. През прозореца, над остъкления покрив на зимната гра-дина, се виждаше задният двор на къщата, обрасъл с трева и бурени. Широка пътека, застлана с напукани плочи, водеше към дървена беседка в дъното на дво-ра. По средата се разделяше на две и обикаляше малък пресъхнал фонтан със зелениясало мраморно корито. В него на нисък постамент стояха две камени гъски,

които сякаш крякаха без глас, опънали шии към небето.

Целият ден мина в разопаковане на багажа и подреждане, а щом седнаха около масата за вечеря, майка му заяви, че в тази къща вече може да се живее. Илийчо беше на същото мнение, но въпреки това си имаше едно наум. Когато майка му дойде да го целуне за лека нощ, той го сподели с нея:

– Мамо, няма начин в тази къща да няма духове. Мисля, че в този момент под леглото ми се крие черно чудовище.

– Илийчо, много добре знаеш, че това не е вярно. Няма от какво да се страхуваш – каза майка му и оправи възглавницата му.

– Аз не се страхувам – отвърна Илийчо, който не се страхуваше от нищо, освен от кокошки.

– Тогава заспивай. Лека нощ.

Майка му излезе, като затвори внимателно вратата зад себе си. Илийчо се зави през глава и промърмори:

– Добре, че съм си приготвил водния пистолет!

Изведнъж той отметна завивките и скочи прав на леглото, като насочи водния пистолет към тъмния ъгъл между шкафа за книги и вратата.

– Ще разпердушия всеки дух, който ми се мерне! – изсъска той и заподскача на пружината на леглото. – И таласъм! И вампир! И дракон! И вещица!

Сотир Гелев и Пенко Гелев
Илийчо, Август и Гергин

Редактор *Велислава Вълканова*
Коректор *Станка Митрополитска*
Художник *Пенко Гелев*
Предпечат *Пенко Гелев*

Българска. Първо издание.
Формат 84x108/32
Печатни коли 7

ISBN 978-619-164-213-7

Издава

enthusiast

София, ул. „Кракра“ №20
тел. 02/ 943 87 16
факс: 02/ 943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

www.bookstore.enthusiast.bg

Печат „Алианс Принт“

Илийчо е малко момче.

Той живее с майка си, баща си и сестра си.

Сестра му е абсолютно непоносима, но майка му казва, че момичетата на тази възраст са много чувствителни.

Илийчо има приятел на име Август. Това обаче е тайна, защото Август е мърколак и живее под леглото на момчето. Не точно под леглото, но това е трудно да се обясни накратко.

Истинското име на Август е Орондорамдардагнек. Както виждате, не е лесно да се прочете, камо ли да се произнесе. Гергин е голям пухкав бял котарак, персийска порода.

Веднъж Илийчо каза на Август:

– Той ми напомня на тебе, но някак наопаки.

Ти си тъмен, той е съвсем бял, ти винаги си буден, а той само спи. С тебе разговаряме, а той не говори. Може да мърка, но не е мърколак.

ОЩЕ ОТ ПОРЕДИЦАТА

www.entusiast.bg

9 786191 642137

Цена 10 лв.

